

Katica örült, hogy végre megérkezett a szigetre. Több éve visszajáró vendége ennek a rendezvénynek. Imádtta azt a nyüzsgést, ami itt két hétig van. Erre a két hétre készült már az előző sziget óta, azaz már egy éve. Szorgosan gyűjtögette a pénzt is, hogy most ne kelljen kuporgatnia a fillérjeit, s kényelmesen megéljen a keretéből ezen idő alatt. Szerencsére tanult már az előző évi tapasztalatokból, ezért idén is időben foglaltatott szállást magának. Sokkal kényelmesebb, mint a földön egy sátorban. Igaz, nem olcsó, hisz a szállás díja vetekedett a belépő árával, ám a szorosan egymás mellé helyezett, kívülről csak kulccsal nyitható barakkokban minden ágyhoz van egy szekrényke, amire lakatot lehet nyomni, és minden barakkban van hűtőszekrény is. Egy-egy ilyen faházban huszonöt darab emeletes ágy van, ami kényelmes fekvést biztosít. Elég nagyok s kényelmesek is. Többen úgy foglaltattak szállást, hogy ketten egy ágyat, mert kevés a fekvőhely. Ám Katicának nem volt olyan ismerőse, akivel szívesen megosztotta volna a saját helyét, és persze a szekrényét is. De nem is bánta, már kifizette, így a kényelem biztosítva van, és az értékei is védettebbek, mint ha sátorban lennének.

A fesztivál holnap kezdődik, így csak ma este 6 után veheti igénybe a szállását. Addig, úgy gondolta, bemegy az egyik erre kijelölt pihenő épületbe, keres egy talpalatnyi helyet, ahová leteheti a hátizsákját, és ahol kicsit megpihenhet. Elég fárasztó volt az út, nehéz a csomagja.

Ezt a két hetet sokan ezekben az épületekben töltik el, mert itt nem kell szállásdíjat fizetni, ám épp ezért éjjel-nappal zsúfolt minden helyiség. Sajnos, itt a csomagok védelme sem igazán biztosított. Bár, aki akarja, az elhelyezheti az értékeit az egyik épületben felállított vasúti csomagmegőrzők valamelyikében. De ezért elég borsos árat kell fizetni, ha valaki folyamatosan ott akarja tartani a csomagját.

Akkor már praktikusabb a faház. És persze, kényelmesebb. Meg aztán senki nem fekszik be a hálózsákba az ember mellé szó nélkül, s nem tapossák meg. Itt, ha a vendégek kicsit túl isszák magukat, sosem lehet tudni, hol ébrednek fel. S hogy ki került melléjük az éjjel folyamán.

Hát ebből Katica nem kért volna. Éppen csak kicsit szusszanni akart, aztán míg nem foglalhatja el a szállást, ő is bérel pár órára majd egy csomagmegőrzőt, aztán átmegy a szomszédos strandra lezuhanyozni. Mert itt a szigeten, már rájött, kényelmesebben végezheti dolgait, ha vesz egy fürdőbérletet, és naponta átjár elrendezni a szükséges tisztálkodási ceremóniáját. Persze, a toaettek is tisztábbak, rendben tartottabbak, mint itt a rendezvényen. Na meg, ha a kedve úgy tartja, akkor fürdőzik, vagy kifekszik a napra pihenni egyet.

Az épület, amelybe belépett már elég zsúfolt volt, de talált egy helyiséget, ahol úgy látta, még le tud kuporodni kicsit a zsákjára a fal mellett.

– Sziasztok! Be szabad jönni, leülni egy kicsit? – köszöntötte a bent lévőket.

– Szia! Gyere csak be – kapta válaszul valakitől.

Két fiú feküdt a sarokban a hálózsákjukon s beszélgettek, amikor Katica melléjük lépett.

– Sziasztok! Szabad lenne ide leülnöm mellétek egy kicsikét pihenni? – kérdezte tőlük.

– Persze, természetesen. Ülj csak le! Úgy látom, te is rendesen felpakoltál – mondta az egyik srác.

– Igen, mert nem szeretek nélkülözni, s azért csak két hétre jön az ember. Addig sokféle időjárás lehetőség.

– Érthető, mi sem jöttünk kevesebb csomaggal, nehogy azt hidd. Szerintem azt a sok kitergetett cuccot akár picit odébb is tolhatod –

mutatott a Katica zsákja mellett lévő földre pakolt törölközőre, plédre. – Egy srácé az egész, de valószínű, először van még itt, nem tudja, miként működnek itt a dolgok.

– Hát ezt én is valószínűnek tartom, de nem nyúlok a dolgaihoz, elférek itt is.

– Akkor kicsit beljebb húzódnak mi, ugye tesó? Nehogy már ne tudj leülni se. A barátunk meg majd összébb szedelőzködik, csak teljen meg a szoba, és feküdjenek, tapossanak rá a cuccaira. Különben én Misi vagyok, az öcsém meg Zoli.

– Üdv nektek, én Katica vagyok. És köszönöm a helyet, de tényleg elférek.

– De jó, hogy lassan levegőt se lehet itt kapni, annyian leszünk – mondta hangosan morgolódva egy éppen belépő szőkésbarna hajú srác, vállán egy törölközővel. – Ugye nem akarsz a cuccaimra telepedni? – kérdezte Katicától elég rosszkedvűen.

– Nem, nem telepedtem a cuccaidra, hozzájuk sem értem. A fiúk szorítottak nekem helyet, hogy kicsit leülhessek – felelt a lány.

– Te haver, már ne haragudj, hogy közbeszólok – mondta a szembe lévő falnál ülő hosszú hajú srácok egyike – de te azt hiszed, hogy ezen a területen egyedül fogsz tudni majd aludni? Mit gondolsz, mennyien leszünk itt éjjel összezsúfolva? Vagy harmincan, és akkor nem is mondtam sokat. Egymás hegyén-hátán fogunk aludni, és kutyát nem fogja érdekelni, kinek a takarója van a földre leterítve. Az sem biztos, hogy reggelre egyedül ébredsz a hálósáskodban. Még akkor sem, ha azt te egyáltalán nem is szeretnéd. Ez a hely tele lesz többé-kevésbé részeg emberekkel, élükön velünk. Itt időnként azt se szoktuk megtalálni hol a bakancsunk, mert már volt olyan, hogy reggelre a lábunkról elvitték. Szóval, kérlek, szállj le erről a lányról,

nem ártott ő neked. Leült, és a holmidhoz hozzá sem ért. Nem kelle-
ne ennyire bunkónak lenned.

– Nem maradok sokáig, csak szusszanok egyet. Aztán megyek a
fürdőbe – mondta Katica.

– A fürdőbe? Oda épeszű ember nem megy. Onnan jöttem épp,
kicsit meg akartam mosakodni. De ami ott van, az kaotikus. Rende-
sen fel is mérgeltek. S még lemosdani sem tudtam – felelt a srác, aki
már nem volt annyira dühös. – Kérlek, ne haragudj, azt hiszem, ok
nélkül rajtad vezettem le a feszültségemet. És nyugodtan ülj le, máris
összerámolom a cuccaimat. Mondjátok vicceltetek ezzel a harminc
fős létszámmal?

– Nem, haver. Itt estére úgy fogunk feküdni, mint szardíniák a
dobozban. Ezzel elárultad, hogy először vagy itt. Nagyon sok min-
dent meg kell még tapasztalnod – válaszolt neki újra a hosszú hajú
srác.

– Valóban, először jöttem erre a rendezvényre. Kicsit felkészület-
len vagyok, úgy látom. S van egy olyan megérezésem, sok dolgon el
fogok még csodálkozni.

– Tényleg el fogsz, de ezen mindenki átesik, aki tapasztalt kísérő
nélkül jön ide először. De rá se ránts haver, legközelebb már tudod,
mi a dörgés – mondta neki Misi.

– Igen, azt hiszem, igazad van. Különbelenézést kérek a bunkó-
ságomért. Csak kimentem mosakodni, s olyan dolgot tapasztaltam,
ami kissé hajmeresztő volt nekem. Egy részeg srác odajött hozzám,
miközben elkezdtem vetkőzni, és egyértelmű jeleket küldött felém.
Nos, kissé kiakadtam emiatt, és ezért nem reagáltam kultúremler
módjára – mesélte a srác, miközben összerakta a cuccait, s csak egy
félbehajtott plédet hagyott magának, amire ráült. – A nevem külön-
ben Tomi, és általában normális emberként szoktam viselkedni. Nos,
ezek után egyáltalán nem tudom neked jó szívvel ajánlani a fürdőt.

– Az én nevem Katica, Ő Misi és az öccse Zoli. S nem egészen
egy dologra gondoltunk. Látszik, tényleg új vagy. Mi a fürdőn azt a

fürdőt értjük, ahová az ember strandolni jár. Itt van a szigeten a rendezvény helyszíne mellett közvetlen, szerintem te is elsétáltál előtte, csak valószínű nem figyelted, mi van a kerítés mögött, a fákon túl. Mi régen idejárom már kitanultuk a dolgokat. Veszünk egy fürdőbérletet, s naponta átjárunk fürdeni, tisztálkodni, tusolni, de még akár a WC-re is. Ha a kedvünk úgy hozza, akkor fürdünk, csúszdázunk, vagy csak napozunk. Kulturált, folyamatosan tisztántartott környezet fogad minket. Sok esetben a strandon is kajálunk. Vagy elhozzuk ételesben az ebédünket. Nos, ebbe a fürdőbe készülök én. Csak előtte szusszanok egyet, elfáradtam kicsit.

– De a csomagjaid addig hol szoktad hagyni? – kérdezte Tomi.

– Be szoktam rakni a megőrzőbe, de ez csak most kell. Estére már megyek a szállásra, és ott már a szekrényembe zárom a cuccaimat.

– Szállásra? – kérdezte Tomi.

– Igen, itt a sziget területén lehet barakkokban ágyat bérelni. Minden épület zárt, kulcsot adnak hozzá, és az ágyunk mellett van egy lakattal zárható szekrény is. Ezért lakatot is szoktunk hozni.

– Óh, ez remekül hangzik! Hol lehet ilyen ágyat bérelni? Megmondanátok nekem is? Én is bérelek akkor egyet – mondta Tomi.

– Az sajnos már nem megy, haver – szólalt meg újra a szemben ülő srác. – Az idén mi is akartunk bérelni, de már nem volt. Betelt az összes szabad ágy. Most már esetleg csak társbérletet találsz, mást nem.

– Társbérletet? Az meg mi a csuda?

– Ezek az ágyak elég szélesek. Így sokan ketten vesznek ki egy ágyat. Kicsit többet kell úgy fizetni érte, de kényelmesen elfér rajta két normál testalkatú ember – felelt a hosszú hajú.

– Mi is ketten bérlünk egyet az öcsémmel – mondta Misi.

– De örülök neki! – felelt Katica. – Esetleg mehetnénk egy barakkba? Legalább már lenne ismerős a közelben.